

HÁLA, SZENVEDÉSBEN

Pecznyík Pál

Hiszem, tudom, tapasztalom,
ha rám borul a fájdalom,
és tagjaim lázban égnek,
betegségek: csak vendégek.
Fájdalmakkal átölelnek,
aztán, halkán tovább mennek.
De nem végleg távoznak el,
készzen állnak, ha jöni kell.
Sem korábban, sem későbben,
mindig a kellő időben.
Betegségem, nem büntetés,
lelkem edzi, a szenvedés.
Az mindig csak javamra van,
soha el ne bízzam magam.
Alázatban élni – járni,
csak így lehet hűn szolgálni
Isten ügyét, a világban,
Védelemben, támadásban.
Védekezni: bűnnel szemben,
támadni: ő ember ellen.

Bár szenvedést okoz nékem,
köszönöm a betegségem.
Sorompó az, mely meg állít,
ha a Sátán bűnre csábít.
Betegség, ha jóra fordul,
ajkamról mély hála csordul.
Egy nap, út végére érek,
megszűnnek a szenvedések.
S ott élhetek majd örökké,
hol szenvedés, nem lesz többé.

Pecznyík Pál
Celldömölk
2008. X. 30.